

maar ook kwam ik spoedig weer bij, en riep toen zachtjes om Ursila, die haar met tantes meid zamen weer bijbragt. Toen zij zich weer eenigzins bedaard gevoelde, moest zij mij alleen spreken.

„Weet gij wat ik gedaan heb, Nina?” vroeg zij vreesachtig rondglurende.

„Ik kan uit uwe woorden wel gissen, tante, dat gij het zijt, die mijn lieven vader verraden hebt,” antwoordde ik.

„En zoo was het ook. Ik kan u alles in het breede niet verhalen; maar zoo was het in het kort: Op aansporen van haar biechtvader had zij eindelijk te kennen gegeven, dat de leeraar Junius, dien zij onder zijne verschillende vermommingen toch herkend had, wel eens in haars broeders huis kwam. Op dezen avond nu was zij spoedig gaan bekend maken, dat hij er weër was. Maar, zei tante, ik deed die mededeelingen op de plegtige belofte, dat uw vader vrij zou wezen. Helaas! helaas! nu zie ik, dat zelfs priesters niet te vertrouwen zijn!”

„Ik vroeg toen aan tante, hoe zij toch te weten gekomen was, dat de leeraar zich in Antwerpen bevond.”

„Dat vertelde mij Catharina Berend, de vrouw van een der hervormden. Zij was bezorgd voor de veiligheid van haren echtgenoot, en zij meende nu dat als de herder gevangen werd de kudde wel verstrooid zou raken.”

„Die ellendige verraadster!” riep Lijsken.

„Tante verhaalde nu verder, dat zij wegens mijns vaders veiligheid altijd onwillig gebleven was om de vergaderplaats der hervormden aan te wijzen, en nu den inquisiteur geraden had bij ons aan huis de komst van den leeraar af te wachten. Toen zij mij alles had verteld besloot zij aldus:

„En nu zult gij mij zeker met uwe geheele ziel vervloeken, Nina!”

„Dat kan ik niet, tante. Ik wil voor u bidden.”

„Ik ben de moordenaar van uwen vader,” zeide zij, de handen wringende.

„Neen, dat zal gaan, zoo als God het wil,” zoo werd ik bekrachtigd te zeggen, „en ik hoop Hem voor mijn vader te bidden.”

HET WONDERBARE BOEK.

Wij ontleenen aan de „Foreign Missionary of the Presbyterian Church” van New-York, de volgende belangrijke mededeelingen over den voortgang van Gods woord in Indië. Eenigen tijd geleden ging eene hindoe-vrouw, tot het zendingsdistrikt van Cuppadah behoorende, dat midden in de bergen is gelegen, naar een dorp op vrij grooten afstand daarvan, om eene christenvrouw, Nazama genoemd, de weduwe van een opperhoofd, te bezoeken. Terwijl zij voortwandelde riep haar eene vrouw, op den drempel van hare woning gezeten, toe: „He, wie zijt gij? waar komt gij van daan? waar gaat gij heen?” — „Ik kom van Cuppadah, en ga Nazama te Cherlopilly een bezoek brengen.” — „Zijt gij dan eene Christin?” — „Ja, dat ben ik.” — „Kunt gij de boeken der Christenen lezen, en de gezangen der Christenen zingen?” — „Ja.” — „Hebt gij uw boek bij u?” — „Ja, ik neem het altijd mede, hier is het.” — „Wilt gij mij voorlezen? Ach, doe het toch! Ik woon geheel alleen in dit verlaten oord, en ik weet zoo weinig. Ik heb iets gehoord van deze godsdienst, en ik dorst er naar meer te weten. Wanneer gij een oogenblik bij mij wilt vertoeven, en mij voor wilt lezen, zal ik u te eten geven, en zult ge bij mij den nacht doornemen.”

Croopa, zoo heette de Christenvrouw, ging op den grond op een matje zitten, las het 3de hoofdstuk van Johannes en zong eenige liederen; toen zeide zij: „Nu moet ik naar Nazama gaan.” — „Welnu, dan ga ik met u mede,” antwoordde de vrouw, nam haar spinnewiel met katoen en was gereed om te vertrekken.

De twee vrouwen werden met vreugde door Nazama ontvangen. „Heil, heil zij u, welk een geluk u te zien! gaat zitten, ik zal u te eten geven, en daarna het kostbare boek brengen, dat de dame mij gegeven heeft, en gij zult het ons voorlezen.”

Het kostbare boek was de bijbel, in het telugusch vertaald, in een tongval, door eene bevolking van ongeveer 10 millioen zielen gesproken; het werd haar op haren geboortedag gegeven. Deze goede vrouw kon zelve niet lezen; maar zij bewaarde het boek zorgvuldig en wanneer iemand haar bezocht, die lezen kon, haalde zij het dadelijk, en verzocht daaruit voor te lezen. Tot midden in den nacht bleven deze drie vrouwen bij elkander lezen en zingen en bidden, en verrijkten hare

kennis van het heerlijk Evangelie. Het was de oude, oude geschiedenis, altijd weer nieuw, eenvoudig verhaald, gehoord en aangenomen met den eenvoud van een klein kind. Toen Croopa, uitgeput van vermoeijenis op moest houden, moest zij eerst uit gaan rusten, nadat zij beloofd had den volgenden ochtend weër verder te lezen; en toen zij eindelijk haar vertrek aankondigde, dicteerde hare reisgenoot van den vorigen dag haar den volgenden aan eene zendingzuster gerigten brief:

„Ik, arme onwetende vrouw, leef midden in de woestijn, en kan niets hooren van Jezus Christus; ik verzoek u, mijne goede mevrouw, mij eene Christin te zenden om mij het heerlijke boek voor te lezen. Wat zou ik kunnen weten? Ik heb mijn geheele leven door de afgoden gediend. Mijne goede mevrouw, zend mij toch iemand om aan uwe dienstmaagd voor te lezen.” Deze wensch werd vervuld. Eene Christin vestigde zich in deze streek, om den bijbel voor te lezen, en de bewoners met de blijde boodschap bekend te maken.

M.

EEN VERHAAL VAN EEN BLINDEN MAN.

(EENE AANMOEDIGING OM DE WAARHEID TE VERBREIDEN.)

Een gesprek dat ik, schrijft een zendeling in Birma, dezen avond hield met Oo Shway Goe, een ouden blinden man (hij was vier jaren blind geweest), en een lid der kerk van Henthade, spoort mij zeer aan om de waarheid op alle mogelijke wijzen te verspreiden, al zien wij er niet dadelijk de vrucht van.

Oo Shway Goe was digt bij Ava geboren, en leefde omstreeks vijftig jaren lang in een dorp, dat eenige mijlen oostelijk van die stad lag. Hij zegt, dat ongeveer dertig jaren geleden, een man daar op een avond aankwam, bij zijn huis stilhield, en hem een boek wees, dat hij van een vreemden leeraar gekregen had, toen hij zich in die stad bevond. Oo Shway Goe las een weinig in het boek en kocht het toen van den man voor acht annas, vier-en-twintig centen. De Bijbel was in het Birmeesch gedrukt, en in vier deelen ingebonden, en het boek dat Oo Shway Goe aldus kocht was een deel van het Oude Testament, dat de Psalmen en een gedeelte van de Profeten bevatte. Hij zeide, dat toen hij het boek der Psalmen nog niet had uitgelezen, hij de afgoden en het Boeddhisme verwierp, en in het bestaan van een levend God, den Behouder en Regter der menschen geloofde; en van dien tijd af tot nu toe heeft hij in den eeuwig God geloofd, en iederen dag tot Hem gebeden. Hij leerde vele gebeden der Psalmen van buiten, en herhaalde ze iederen dag, vooral het gebed in den één-en-vijftigsten Psalm.

Zoo leefde hij twintig jaren lang, alleen datgene wetende wat hij uit het gedeelte des Ouden Testaments leerde. Hij zegt dat hij gedurende twintig jaren in den eeuwig God geloofde en tot Hem bad, voordat hij ooit van Christus of van zijne verlossing hoorde. Omstreeks tien jaren geleden, toen hij naar Prom kwam, en daar zijne zaken deed, hoorde hij dat een buitenlandsch leeraar in die stad zijn verblijf had. Hij ging naar het huis, en ontving daar van broeder Kincaid een afschrift van het Nieuwe Testament. Hij vergeleek zich bij iemand, die twintig jaren lang bij het licht der sterren geleefd en gewerkt had, en nooit de zon had aanschouwd, maar nu door haar vollen glans werd bestraald; want hij dacht dat het niet meer indruk op hem zou kunnen maken, dan toen hij het Evangelie van Mattheus las. Toen kwam er een einde aan den langen nacht van zijn bidden tot God en zijne hoop op genade zonder een Middelaar of boetedoening, toen was gedurende de tien verlopen jaren zijne hoop vast op Christus gevestigd, en deze zou daar blijven.

T. M. L.

BLADVULLING.

Een predikant zeide eens: „Als ik kom te sterven, zal ik mijne grootste smart en mijne grootste vreugde hebben; mijne grootste smart, dat ik zoo weinig voor mijn Heer Jezus gedaan heb, en mijne grootste vreugde, dat mijn Heer Jezus zooveel voor mij gedaan heeft.”